

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Eliška Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **BULUR GIYIM SANAYI VE TICARET LIMITED SIRKETI**, Yildirim Mahallesi, Tuna Sokak No. 51-53, Kat: 3, Bayrampasa - Istanbul, Turecká republika, zastoupený JUDr. Karlem Čermákem jr., advokátem se sídlem Národní třída 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2008, č. j. 8 Ca 61/2007 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2008, č. j. 8 Ca 61/2007 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 8 Ca 61/2007 - 46, zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „stěžovatel“) ze dne 12. 12. 2006, č. j. O-422677, kterým byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí námitek proti zápisu slovního označení „SOGOSS“ do rejstříku ochranných známek přihlášeného pod sp. zn. O-422677. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že dospěl k závěru, že u obou porovnávaných označení existuje pravděpodobnost záměny ochranné známky. Ztotožnil se s názorem účastníka řízení o nutnosti porovnat výrobky a služby v intencích vyplývajících z judikatury Evropského soudního dvora. Porovnání seznamu výrobků a služeb napadené a namítané ochranné známky představuje podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“) druhou podmínku ke konstatování neexistence nepravděpodobnosti záměny. Městský soud zdůraznil, že při zkoumání otázky, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti či nikoliv, nemůže být bez významu, že napadené označení je přihlašováno pro výrobky nebo služby, které jsou shodné nebo podobné výrobkům nebo službám chráněným namítanou známkou.

Pravděpodobnost, že u průměrného spotřebitele dojde k omylu v tom, od jakého výrobce nebo poskytovatele pochází určitý výrobek nebo služba se zvyšuje se skutečností, že porovnávání označení musí být u výrobků shodných nebo podobných vyšší než u výrobků nebo služeb naprosto rozdílných. Přitom městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, www.nssoud.cz. Podle městského soudu stěžovatel omezil své hodnocení pouze na posouzení podobnosti kolizních označení a neprovedl porovnání seznamu výrobků napadeného označení a namítaných ochranných známek v kolizní třídě 25 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957. Nesplnil tak druhou podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách ke konstatování neexistence pravděpodobnosti záměny předmětných označení na straně veřejnosti. Protože správní orgány dospěly k závěru, že u porovnávaných označení existuje jistá míra podobnosti jak z vizuálního, tak fonetického hlediska, bylo vzhledem k tomuto zjištění podle městského soudu nutno dále posoudit, zda přihlašované označení je nárokováno pro shodné nebo podobné výrobky, pro které je zapsaná namítaná ochranná známka. Při přezkoumání pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky městský soud konstatoval, že u namítané ochranné známky z fonetického hlediska lze předpokládat, že spotřebitel bude předmětná označení vyslovovat tak, jak jsou napsána, to je „VIGOSS“ nebo „SOGOSS“, přičemž v češtině je sice při výslovnosti kladen důraz na první slabiku, nicméně v daném případě se jedná o vymyšlená nečeská slova připomínající spíše řecký základ, v kterémžto jazyce je kladen důraz na poslední slabiku. Nelze proto podle městského soudu vyloučit, že při výslovnosti bude v obou případech zdůrazněn právě prvek „GOSS“ a že přihlašované označení tedy může vyvolávat pravděpodobnost záměny s namítanou ochrannou známkou. Z hlediska sémantického pravděpodobnost záměny nebo asociace vzniknout může, neboť spotřebitel nebude schopen obě jména dostatečně rozlišit. Nelze proto vyloučit riziko, že průměrný spotřebitel porovnávání označení vzájemně zamění. Podle městského soudu musí stěžovatel ve správním řízení posoudit výrobky, na něž se vztahuje přihlašované označení a namítaná ochranná známka a následně pak posoudit, zda přihlašované označení zasahuje do starších práv namítajícího ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele není z odůvodnění výroku rozsudku zřejmé, v čem městský soud spatřuje splnění podmínek pro výrok o zrušení rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Městský soud vytýkal stěžovateli, že se omezil pouze na posouzení podobnosti kolizních označení a neprovedl porovnání seznamu výrobků v kolizní třídě 25 Niceské dohody, a nesplnil tak druhou podmínku ke konstatování neexistence pravděpodobnosti záměny předmětných označení. Toto tvrzení je nepodložené, neboť stěžovatel porovnal výrobky a služby, na něž se vztahuje přihlašované označení, jak se patrně z textu napadeného rozhodnutí. Stěžovatel rovněž podotýká, že namítána byla pouze jedna ochranná známka. V dané věci je podstatné, jak již stěžovatel uvedl ve svém rozhodnutí, že přihláška ochranné známky byla podána obecně pro oděvy ve třídě 25, bez konkrétního vymezení jednotlivých druhů oděvů. Namítaná ochranná známka byla zapsána pro veškeré druhy oděvů, obuvi a kloboučnického zboží ve třídě 25 s následným vyjmenováním konkrétních výrobků, což uvedl ve svém rozhodnutí

již správní orgán I. stupně. Je tedy zřejmé, že jak tento správní orgán, tak i stěžovatel si byli vědomi, o jaké výrobky se jedná, a byli si vědomi shodnosti porovnávaných skupin výrobků. Stěžovatel považuje za nesprávné odlišné posouzení zaměnitelnosti dotčených označení městským soudem. Spekulace o řeckém základu porovnávaných označení je pouhou domněnkou městského soudu, která není odůvodněna. Napadený rozsudek je založen na odlišné vlastní úvaze městského soudu ohledně pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky oproti úvaze stěžovatele v rámci správního uvážení. Stěžovatel poukázal na judikaturu ke správnímu uvážení a zdůraznil, že soud při přezkumu zákonnost správních rozhodnutí respektuje meze a volnost „správního uvážení“. Správní soud do takového rozhodovacího procesu správního orgánu již zasahovat nemůže, neboť by tím o věci de facto rozhodoval sám. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že podobnost posuzovaných ochranných známek byla v jeho rozhodnutí zkoumána zcela v souladu se standardně užívanými kritérii, a to z pohledu sémantického, fonetického a vizuálního. Také pojem asociace není totožný s pojmem pravděpodobnosti záměny a není důvodem pro automatické zamítnutí přihlašovaného označení. Stěžovatel odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, *SABEL, BV v. Puma AG*, C-251/95, Sb. rozh. s. I-06191 (dále jen „*SABEL*“), v němž byl vysloven názor, že pravděpodobnost asociace označení není striktnější alternativou k pravděpodobnosti záměny označení, nýbrž složí pouze k definování jejího rozsahu. To znamená, že se nedá aplikovat v případě, kdy si spotřebitelská veřejnost při spatření podobného označení pouze vybaví starší ochrannou známku, aniž by bylo pravděpodobné, že předmětná označení zamění. Pro úplnost Evropský soudní dvůr uvedl, že kritérium pravděpodobnosti záměny, které zahrnuje i pravděpodobnost asociace s dřívější ochrannou známkou, musí být interpretováno v tom smyslu, že pouhá asociace, která může být vyvolána na straně veřejnosti mezi dvěma ochrannými známkami následkem jejich analogického významového obsahu, což v daném případě podle stěžovatele není splněno, není sama o sobě dostačující pro konstatování, že existuje pravděpodobnost záměny. Poukázal-li městský soud na ochranu poskytovanou známcí s dobrým jménem, považuje to stěžovatel za irrelevantní, neboť námitky proti zápisu ochranné známky byly podány pouze podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora, a sice s jeho rozsudkem ve věci *SABEL* a rozsudkem ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, C-39/97, Sb. rozh. s. I-05507 a že jeho rozhodnutí není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, www.nssoud.cz. Proto navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí stěžovatele bylo protiprávní v tom, že posuzoval podobnost chráněných výrobků a služeb na straně jedné a podobnost kolidujících označení na straně druhé samostatně jako dvě zcela různé otázky. Takový postup však již byl správními soudy označen za nesprávný, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu Evropského soudního dvora, podle níž jsou podobnost kolidujících označení a podobnost chráněných výrobků a služeb dva neopomenutelné faktory, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení pravděpodobnosti záměny mezi ochrannými známkami, přičemž vyšší stupeň podobnosti mezi chráněnými výrobky a službami může vyvážit nižší stupeň podobnosti mezi označením a naopak. Účastník řízení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, www.nssoud.cz,

v němž tento soud připomněl judikaturu Evropského soudního dvora s tím, že „pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, přičemž za nerespektování této zásady považoval právě případ, kdy se Úřad průmyslového vlastnictví zaměřil pouze na srovnání označení jako takových. V uvedeném rozsudku se též připomíná, že globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami a naopak. V rozhodnutí stěžovatele však zcela absentuje jakákoliv úvaha o tom, zda zjištěný vysoký stupeň podobnosti mezi chráněnými výrobky, tudíž jejich shoda, může v daném konkrétním případě vyvážit zjištěný stupeň podobnosti mezi označeními. Z tohoto důvodu je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ostatně shodu mezi chráněnými výrobky nepopírá ani stěžovatel, neboť pojem „oděvy“ na jedné straně a „veškeré druhy oděvů“ na straně druhé jsou jen odlišnými názvy pro logicky zcela shodnou kategorii druhů zboží. Hypotéza o řeckém základu obou kolidujících označení, zmíněná v napadeném rozsudku, nebyla jediným ani hlavním důvodem, proč městský soud považoval napadené rozhodnutí za protiprávní. Městský soud podobnost obou označení posuzoval z hlediska průměrného českého spotřebitele, kterému mohou výrazy „VIGOSS“ a „SOGOSS“ připadat jako cizí slova a který může předpokládat jejich řecký původ, nic víc. K tomu účastník řízení dále uvedl, že podle jeho názoru může průměrný český spotřebitel první dvě písmena „VI“, resp. „SO“ považovat za jakousi variabilní předponu, která je kladena před stejný cizojazyčný základ „GOSS“, který je v českém jazykovém prostředí velmi neobvyklý a též s ohledem na svůj výrazný fonetický vjem zanechá na spotřebiteli výrazný dojem. Pokud jde o aplikaci správního uvážení při posuzování pravděpodobnosti záměny, účastník řízení zdůraznil, že pojem „pravděpodobnost záměny“ je neurčitým právním pojmem. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn. že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu (viz v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62). V daném případě stěžovatel pochybil v tom, že nepřikročil ke korektní interpretaci neurčitého právního pojmu předtím než se začal zabývat vlastním posouzením pravděpodobnosti záměny (skutkovým dějem). Výklad neurčitého právního pojmu podléhá jako právní otázka plnému rozsahu přezkumu soudem. Při interpretaci neurčitých právních pojmů, které byly do českého právního řádu zařazeny implementací předpisů evropského komunitárního práva, je přitom třeba vycházet z výkladu, který se k těmto pojmům podává z judikatury Evropského soudního dvora. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí takto korektně vyloženého neurčitého právního pojmu nevycházel, a nemůže se proto odvolávat na to, že otázku pravděpodobnosti záměny posoudil v rámci správního uvážení podle své úvahy. Tato úvaha se mohla týkat jedině vlastní aplikace neurčitého právního pojmu na daný skutkový děj. Předpokladem realizace správního uvážení bylo, že si stěžovatel měl nejprve vyložit neurčitý právní pojem způsobem konformním s judikaturou Evropského soudního dvora a Nejvyššího správního soudu k dané otázce, což však neučinil. Účastník řízení nepovažuje za relevantní poukaz na judikaturu zabývající se vztahem mezi pojmem pravděpodobnost záměny a pravděpodobnost asociace. Stěžovatel dále v kasační stížnosti rozsudku městského soudu vytýkal, že vycházel z judikatury týkající se posuzování dobrého jména. To však podle účastníka řízení není pravda, neboť rozsudek městského

soudu poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2006 – 97, ale činil tak především s ohledem na to, co tento rozsudek konstatuje ke vzájemné závislosti podobnosti mezi výrobky nebo službami a podobnosti mezi označeními a nepoukazoval na tu část tohoto rozsudku, která se týká specifické ochrany ochranných známek s dobrým jménem před rozměňováním. Účastník proto řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, protože pokud by tato námitka byla důvodná, nemohl by napadený rozsudek meritorně přezkoumat.

Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněný stížní důvod nepřezkoumatelnosti.

Městský soud odůvodnil svůj závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí tím, že stěžovatel neprovedl porovnání seznamu výrobků napadeného označení a namítaných ochranných známek, neboť se omezil pouze na posouzení podobnosti kolizních označení. Z rozhodnutí stěžovatele však naopak jednoznačně vyplývá, že posoudil, zda přihlašované označení je nárokováno pro shodné nebo podobné výrobky, pro které je zapsaná namítaná ochranná známka, neboť uvedl, že „při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků nebo služeb je třeba vzít na zřetel řadu aspektů, např. jejich povahu, určení, obvyklý původ a způsob prodeje či poskytování atd. Podobné výrobky nebo služby jsou zejména takové, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky, např. základní vlastnosti, složení, vzhled, jsou-li vyrobeny ze stejných surovin nebo materiálu apod. Význam pro posuzování výrobků a služeb mají také spotřebitelské zvyky, tradice aj. Z obsahu obou seznamů výrobků a služeb je patrné, že přihlašované označení požaduje ochranu pro oděvy ve třídě 25 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Ve stejné třídě je namítaná ochranná známka zapsána mj. pro veškeré druhy oděvů, košile, svetry, vesty s rukávy, krátké kabáty, saka, kalhoty, lehké převlečníky, pláště do deště, kožené bundy s páskem, pláštěnky, dámské pláště, krátké kabáty s kapucí, teplé pláště, nepromokavé kabáty, večerní šaty, obleky, dlouhé fraky, halenky, kostýmy šité na míru, sukně, sportovní bundy s kapucí s kožešinovou nebo plyšovou vložkou, kostýmy, šaty, košile bermudy, trička, šortky, džíny, velké šátky, šátky, rukavice, tenké teplákové soupravy, ponožky, spodní bavlněná trička, flanelové obleky, dámské plavky, dámské a dětské spodní kalhotky, krátké spodky, podprsenky,

korzety, živůtky, noční košile dámské a dětské, dámské domácí šaty, dopolední společenské obleky. Podle výše zmíněných kritérií posuzování shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb je zřejmé, že přihlašované výrobky jsou shodné nebo podobné s výrobky, pro něž je zapsána namítaná ochranná známka, neboť jsou svým charakterem určeny pro shodné nebo podobné účely, bývají obvykle prodávány na stejných místech apod. Proto není pochyb o tom, že této zjevné shody nárokovaných výrobků si byl orgán prvního stupně řízení při své úvaze o pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení vědom, ačkoli se posouzením podobnosti těchto výrobků výslovně nevěnoval.“ Z této citace je patrné, že stěžovatel dospěl k jednoznačnému závěru, že přihlašované výrobky jsou shodné.

Pokud účastník řízení uváděl, že v rozhodnutí stěžovatele zcela absentuje jakákoliv úvaha o tom, zda zjištěný vysoký stupeň podobnosti mezi chráněnými výrobky (jejich shoda) může v daném konkrétním případě vyvážit zjištěný stupeň podobnosti mezi označeními, poukazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění rozsudku městského soudu, který se touto otázkou nezabýval, proto se jí nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

V důsledku toho, že městský soud vycházel z vadného zjištění ohledně skutečnosti, zda stěžovatel ve svém rozhodnutí posuzoval shodnost nebo podobnost výrobků, jedná se o vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro kterou je třeba rozsudek městského soudu zrušit.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že městský soud dospěl k odlišnému posouzení zaměnitelnosti dotčených označení oproti tomu, k jakému dospěl stěžovatel. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že městský soud v dané procesní situaci neměl vůbec posuzovat zaměnitelnost přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou. Městský soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť stěžovatel neprovedl porovnání seznamu výrobků napadeného označení a namítaných ochranných známek. Rovněž v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora zdůraznil, že při zkoumání otázky, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti či nikoliv, nemůže být bez významu, že napadené označení je přihlašováno pro výrobky nebo služby, které jsou shodné nebo podobné výrobkům nebo službám chráněným namítanou známkou. Byl si tedy vědom vzájemného vztahu mezi mírou podobnosti přihlašovaného označení a namítané známky a mírou podobnosti s výrobky a službami, tedy toho, že pro posouzení pravděpodobnosti záměny je třeba mít na zřeteli právě tento vzájemný vztah. Pokud tedy městský soud vyslovil, že v rozhodnutí stěžovatele nebyla hodnocena míra podobnosti nebo shodnosti předmětných výrobků, nemohl hodnotit pravděpodobnost záměny jen na základě jazykové analýzy obou slov tvořících předmětné ochranné známky, neboť je vždy třeba vycházet ze všech relevantních okolností. Posouzení zaměnitelnosti dotčených označení je otázka, která z podstaty věci není oddělitelná od posouzení shodnosti výrobků. Naopak posouzení shodnosti výrobků je nezbytnou podmínkou při posuzování pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou. Městský soud se proto nemohl zabývat otázkou pravděpodobnosti záměny dotčených značení, pokud vyslovil, že stěžovatel neprovedl srovnání předmětných výrobků.

V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu ohledně výkladu neurčitého právního pojmu „pravděpodobnost záměny“ (např. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 nebo rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, oba na www.nssoud.cz). Dále zdůrazňuje, že výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Úkolem soudu je kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřísluší, aby rozhodování správního orgánu svým rozhodnutím nahradil, provedl vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu. Městský soud však právě toto v daném případě učinil, vyslovil-li se, navíc ještě na základě pouze dílčí a nekompletní úvahy založené na pouhé jazykové analýze obou ochranných známek a nepropojené s analýzou míry podobnosti chráněných výrobků, k otázce zaměnitelnosti. Nepřezkoumal hodnocení důkazů provedené správním orgánem s ohledem na to, zda se jednalo o hodnocení úplné a logické, nýbrž svou vlastní interpretací nahradil interpretaci neurčitého právního pojmu stěžovatele. I tato kasační námitka stěžovatele byla tedy důvodná.

Ze všech výše uvedených důvodů je napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a proto jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu